

Sygn. akt IX Ka 321/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Adam Zarzycki

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Lecha Ozierowa

po rozpoznaniu w dniu 6 maja 2014 roku

sprawy M. P. i N. N.

oskarżonych o przestępstwo z art.290 § 1 kk w zw. z art.278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 10 stycznia 2014 roku sygn. akt II K 289/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. przypisany oskarżonym M. P. i N. N. w punkcie I czyn kwalifikuje jako przestępstwo z art. 278 § 1 kk i przepis ten przyjmuje jako podstawę skazania, a obok przepisu art. 33 § 1, 2 i 3 kk przepis ten przyjmuje także jako podstawę wymiaru kary;

2. w punkcie III eliminuje zapis „solidarnie” odnoszący się do orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 kk o obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem przez oskarżonych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 321/14 Uzasadnienie

M. P. i N. N. oskarżeni byli o to , że :

w dniu 22 kwietnia 2013 r. w G. gm. W. pow. (...) woj. (...), działając wspólnie i porozumieniu dokonali wyrwania , a następnie zabrali w celu przywłaszczenia 60 sztuk drzewek z gatunku sosna o łącznej wartości 700 złotych na szkodę P. S. i R. S. ,

tj. o przestępstwo z art. 290 § 1 kk w zw. art. 278 § 1 kk .

Sąd Rejonowy w Busku – Zdroju wyrokiem z dnia 10 stycznia 2014 r. w sprawie II K 289/13 orzekł co następuje :

I. oskarżonych **M. P. i N. N.** uznał za winnych zarzucanego im w akcie oskarżenia czynu , przy czym ustalił , że działali wspólnie i w porozumieniu z trzecią osobą , co do której postępowanie toczyło się odrębnie , i kwalifikując ten czyn jako występki z art. 290 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk , na podstawie art. 290 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i art. 33 § 1 , 2 i 3 kk wymierzył M. P. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności , a N. N. karę 8 miesięcy pozbawienia wolności

oraz orzekł wobec każdego z nich kary grzywny w wysokości po 70 stawek dziennych przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwoty po 10 złotych wobec każdego z nich ;

II . na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk , art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie wymierzonej oskarżonemu M. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 lata ;

III . na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał solidarnie oskarżonych M. P. i N. N. do naprawienia wyrządzonej szkody przez zapłatę na rzecz P. S. kwoty 500 złotych i na rzecz R. S. kwoty 200 złotych ;

IV . na podstawie art. 627 kpk zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych od oskarżonego M. P. kwotę 203,32 złotych i od N. N. kwotę 263,32 złotych .

Powyższy wyrok zaskarżony został przez prokuratora w części dotyczącej orzeczenia nawiązek na rzecz ustalonych pokrzywdzonych na niekorzyść oskarżonych . Na podstawie **art. 438 pkt 1 kpk** zarzucił on temu wyrokowi obrazę prawa materialnego , tj. art. 290 § 2 kk przez wyrażenie błędnego poglądu co do właściwego rozumienia znamion ... w razie skazania za wyrąb drzewa albo kradzież drzewa wyrąbanego ... i nadanie mu znaczenia niezgodnego z prawidłowym rozumieniem tego określenia , skutkującym zaniechaniem orzeczenia na rzecz ustalonych pokrzywdzonych obligatoryjnego środka karnego w postaci nawiązki w wysokości podwójnej wartości drewna w sytuacji uznania oskarżonego M. P. i N. N. za winnych popełnienia przestępstwa określonego w art. 290 § 1 kk polegającego na wyrwaniu i zaboru w celu przywłaszczenia takiego drzewa .

Podnosząc ten zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie od oskarżonych M. P. i N. N. na rzecz pokrzywdzonych P. S. i N. N. nawiązek w wysokości podwójnej wartości drzewa .

Na rozprawie apelacyjnej prokurator uznał apelację za bezprzedmiotową , gdyż opis czynu zarzucanego i przypisanego nie wskazuje , iż oskarżeni dopuścili się kradzieży w lesie , co jest znamieniem przestępstwa z art. 290 § 1 kk i w związku z tym wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonym jako występku z art. 278 § 1 kk i powołanie tego przepisu obok art. 33 § 1 , 2 i 3 kk jako podstawy prawnej skazania i wymiaru kary , ponadto wniósł o zmianę tego wyroku w pkt III przez wyeliminowanie określenia „ solidarnie ” odnoszącego się do obowiązku naprawienia szkody .

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja prokuratora o ile spowodowała zmianę zaskarżonego wyroku okazała się skuteczna . Stanowisko zaprezentowane przez prokuratora na rozprawie apelacyjnej należy w całości zaakceptować . Przede wszystkim podnosi on słusznie , że z opisu czynu zarzucanego i przypisanego bezspornie wynika , iż oskarżeni nie dopuścili się kradzieży drzewa z lasu , co jest znamieniem przestępstwa określonego w art. 290 § 1 kk . Nie wskazują na to także ustalenia faktyczne Sądu wynikające z uzasadnienia wyroku . Zapewne uszło to uwadze prokuratora oskarżającego i Sądu I instancji . Opis czynu przypisanego i ustalenia faktyczne Sądu wskazują natomiast jednoznacznie , że oskarżeni zabrali w celu przywłaszczenia drzewka sosnowe wrywając je z ziemi , a więc zachowanie sprawców należy zakwalifikować jako przestępstwo z art. 278 § 1 kk . Przepis ten należało więc powołać jako podstawę skazania , a także obok przepisu art. 33 § 1 , 2 i 3 kk , jako podstawę wymiaru kary . Zaskarżony wyrok podlega zatem zmianie w powyższym zakresie .

Zasadny jest także wniosek prokuratora o zmianę tego wyroku przez wyeliminowanie w pkt III określenia „ solidarnie ” odnoszącego się do orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody od obu oskarżonych . Zagadnienie to wywołuje rozbieżności w orzecznictwie i doktrynie . Z uchwały Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2000 r. w sprawie I KZP 40/00 , OSNKW 2001/1-2/2 wynika , że orzeczenie środka karnego przewidzianego w art. 46 § 1 kk , dopuszczalne jest również w postaci solidarnego zobowiązania współsprawców przestępstwa do naprawienia wyrządzonej szkody w całości albo w części . Odmiennie stanowisko zajął Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 26 października 2000 r. w sprawie II Aka 133/00 , podnosząc iż obowiązek ten jest środkiem karnym , przy orzekaniu którego należy kierować się zasadami prawa cywilnego , a środek ten nie może być orzeczony solidarnie , gdyż wynika

to z istoty środka karnego występującego bądź obok kary zasadniczej , bądź też może być w niektórych przypadkach orzeczony samoistnie . Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego zostało ocenione krytycznie (M . Szewczyk . Kodeks Karny . Komentarz) jako sprzeczne z istotą środka karnego i zasadą indywidualizacji odpowiedzialności karnej i indywidualizacji stosowania kar i środków karnych . Za bardziej uzasadnione należy uznać orzeczenie środka karnego przewidzianego w art. 46 § 1 kk w częściach równych lub uwzględniających udział sprawcy w przestępstwie . Należy dodać , że Sąd Najwyższy w w/w orzeczeniu nie wykluczył możliwości orzekania tego środka w taki sposób . Należało więc z pkt III wyroku wyeliminować określenie „ solidarnie ” .

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku (art. 437 § 1 kpk) . O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 634 , 624 § 1 kpk .